

PROLETERI SVIH ZEMALJA, UJEDINITE SE!

ORGANIZUJTE POBUNU MASA POD BARJAKOM MARKSIZMA-LENJINIZMA-MAOIZMA!

1. maja 2025. godine, mi, Internacionalna komunistička liga (IKL), s vatrenim komunističkim žarom pozdravljamo našu klasu, to jest međunarodni proletarijat, sve ugnjetene nacije i narode svijeta. Pozdravljamo naše saborce u Međunarodnom komunističkom pokretu, sve komunističke partije i organizacije koje se stalno bore da izdignu ratobornu potragu za našim zajedničkim ciljem, komunizmom, na sve viši nivo. Pozdravljamo naoružane radničke i seljačke odrede koji se herojski bore u narodnim ratovima i oružanim borbama koje se odvijaju na osnovu proleterske ideologije pod vođstvom komunista. Pozdravljamo državne organe narodne vlasti, u njihovim raznovrsnim fazama razvoja, koji postoje u zemljama u kojima se komunisti dižu na oružje i ruše staru reakcionarnu vlast. Pozdravljamo sve one revolucionare i istinske demokrate koji širom svijeta čine najveće žrtve s nama u neprekidnoj borbi protiv imperijalizma, revizionizma i reakcije.

Danas marširamo rame uz rame pod našim grimizno crvenim barjakom ukrašenim sa srpom i čekićem, odlučniji nego ikada da okončamo milenijumsko staru eksploataciju čovjeka od strane čovjeka, puni revolucionarnog optimizma i s apsolutnim ubjeđenjem u ispravnost naše stvari. Danas je naš dan: svojim očima svjedočimo formiranju međunarodnih revolucionarnih snaga odlučnih da jurišaju na nebesa. Uslovi za razvoj Svjetske proleterske revolucije su izuzetno povoljni, vjetrovi duvaju u našu korist, a pogled na svjetsku situaciju to može samo da potvrdi.

Današnji svijet je obilježen opštom krizom imperijalizma, njegovim ubrzanim raspadanjem i sve većim parazitizmom

Američki imperijalizam, na političkom čelu s Trampovom administracijom, trenutno očajnički pokušava da reorganizuje svoju ekonomiju kako bi se repozicionirao na svjetskom tržištu, povratio svoje izgubljene pozicije, zategao svoj stisak nad ugnjetenim narodima svijeta i oslabio imperijalističke saveze i koalicije svojih imperijalističkih konkurenata, prvenstveno kineskog socijalimperijalizma. Koristeći svoj položaj u izvozu kapitala i svoj položaj kao „najvećeg svjetskog potrošača“ (najvećeg parazita) primjenjuje ekonomsku „diplomatiju topovnjače“. Političke, ekonomske i vojne mjere Trampove administracije – bilo da se radi o rastućem odbacivanju institucija stvorenih posle Drugog svjetskog rata (kao što su UN), tenzijama u NATO-u ili carinama – nisu izraz neredovnog karaktera genocidnog degenerika Trampa, već svjesnog plana frakcije

američkog finansijskog kapitala koji politički predstavlja Republikanska stranka. Međutim, Američki imperijalizam je pod opsadom naroda svijeta, i njegove bezgranične ambicije ga stavljaju u poziciju sve veće izolacije od drugih imperijalističkih zemalja; u stvarnosti, njegova snaga je u stalnom opadanju, a jedinstveni front naroda svijeta protiv imperijalizma pod vođstvom SAD-a, širi se i nastaviti će da se širi. Američki imperijalizam je glavni neprijatelj naroda svijeta i djeluje kao svjetski kontrarevolucionarni žandar.

Komunisti moraju jasno pokazati narodnim masama da je fokusiranje na Trampa, potomka aparthejda Maska i navodnu prijetnju „oligarha“ (kao da imperijalistička država ne zastupa uvijek interese finansijske oligarhije) i „fašističku opasnost“ pokušaj da se zataška prava priroda američkog imperijalizma i da se opravda onaj „demokratski“, tobože „progresivni“. Obama nije bio ništa bolji od Trampa; obojica su ratni huškači i odgovorni su za masovne zločine, obojica predstavljaju interese najmonstruoznijeg parazita koji je istorija ikada vidjela. Svaka američka administracija će biti upravo to: politička administracija interesa imperijalističke države, ona će služiti svojim ciljevima i uvijek će biti zakleti neprijatelj ugnjetenih nacija i naroda svijeta.

Sukobi između imperijalista dostižu nove razine, američki imperijalizam pokušava da održi svoju snagu erodiranu na različite načine i da neutrališe svoje rastuće rivale. Međutim, nijedna od drugih imperijalističkih sila nije kratkoročno u stanju da se suprotstavi političkoj, ekonomskoj i vojnoj superiornosti američkog imperijalizma, koji dominira imperijalističkim sistemom. Naročito od krize 2008. godine, imperijalistički sistem je uzdrman ekonomskim, političkim i vojnim krizama. S tendencijom opadanja hegemonističkog položaja američkog imperijalizma, pojavljuju se nove polarizacije i savezi unutar svjetskog imperijalističkog sistema. Kineski socijalimperijalizam sve više pokušava – u dinamici dosluha i sukoba – da se takmiči sa Sjedinjenim Državama u određenim regionima i sektorima. Ruski imperijalizam, s druge strane, pojačava svoje vojne poteze protiv širenja „zapadne“ imperijalističke ekspanzije predvođene od strane Američkog imperijalizma kroz NATO, dovodeći imperijalističke protivrječnosti u novu dimenziju, posebno s ratom u Ukrajini. Iako su imperijalističke sile koje su članice Evropske unije (EU), posebno Njemačka i Francuska, uključene u ekonomske i vojne poteze SAD-a, one također pokušavaju ojačati vlastite vojne pozicije.

Socijalimperijalistička Kina, usred vlastitih unutrašnjih protivrječnosti, sputana je američkim manevrima i ne uspijeva postići nivo rasta potreban da postane supersila. Potresena je krizom u sektoru nekretnina i ne uspijeva stimulirati prijeko potrebnu domaću potrošnju. Japanska ekonomija je sve više povezana s onom u Sjedinjenim Američkim Državama, Japan je bio najveći strani investitor u SAD u posljednjih pet godina, a njegove političke i vojne sposobnosti su minimalne u poređenju s onima s kojima raspoređuje kineski socijalimperijalizam; kao rezultat toga, Japan potpuno zavisi od „zaštite“ Sjedinjenih Država. Njemačka je u trećoj godini potpune recesije, njen najvažniji trgovinski partner su Sjedinjene Države, a svaki prekid u industrijskom izvoznom sektoru imao bi katastrofalne posljedice za „socijalni mir“ u zemlji, što je glavna politička briga njemačke buržoazije. U isto vrijeme, suočava se s političkim problemima u formiranju „stabilne“ vlade i potrebom da se „unormali“ ultradesnica AfD-a. Francuska se suočava s rastućim ekonomskim problemima i očajnički pokušava iskoristiti svoju relativnu vojnu snagu kao alat za pregovaranje unutar EU, dok ima ozbiljnih unutrašnjih problema sa sukobom između predsjednika i parlamenta (to ide toliko daleko da se zabranjuje istaknutom kandidatu da sudjeluje na predstojećim predsjedničkim izborima u aprilu). Evropska unija u cjelini je katastrofalna, nemoćna da riješi svoje glavne probleme zbog vlastitih unutrašnjih protivrječnosti; jedina stvar koju je zaista uspjela postići u posljednje vrijeme, osim masovnih ubistava imigranata u Sredozemnom moru, bilo je nevjerovatno miješanje u rumunske izbore, u potpunom poricanju suvereniteta te zemlje. Projekat „Naoružajmo ponovo Evropu“ uglavnom se zasniva na troškovima za koje nije razjašnjeno pokriće: 650 milijardi eura, od ukupno 800 milijardi najavljenih, nema pokrivenost. Italija ima ogroman problem s dugom i pokušava da održi dobre odnose sa Sjedinjenim Državama, da ih iskoristi u

svoju korist u unutrašnjoj borbi u EU. Veliku Britanija pokušava da zadrži svoju trenutnu ulogu u imperijalističkom sistemu oslanjajući se na SAD i ne može ništa postići bez dosluha s drugim imperijalistima. Kanada simbolično protestuje samo kada se njen suverenitet otvoreno dovodi u pitanje i kada ga američka administracija ponižava iznova i iznova. Konačno, Rusija, jedina imperijalistička sila koja se zahvaljujući svom nuklearnom arsenalu može suprotstaviti Sjedinjenim Državama u smislu vojne snage, već je tri godine zaglibila u svom agresivnom ratu protiv Ukrajine, plaćajući veoma visoku cijenu.

Na Bliskom istoku, u Africi i Aziji, interimperijalističke borbe za uticaj su se zaoštrile i vojne intervencije su široko rasprostranjene. Protivrječnosti između NATO-a i njegovih saveznika (SAD, Velika Britanija, Nemačka, Francuska, Japan, Australija, itd.) i saveza usredsređenih na Kinu i Rusiju rastu ne samo u Evropi, već i u azijsko-pacifičkom regionu. Američka politika opkoljavanja Kine nastavlja se vojnim savezima s Japanom, Australijom, Britanijom i Kanadom. Rastuća moć Kine dovela je do činjenice da su je Sjedinjene Države i njihovi saveznici proglasili „strateškom prijetnjom“, a to stvara ozbiljnu protivrječnost koja bi mogla dovesti do pojave novog legla rata u azijsko-pacifičkom regionu.

Ukratko, ravnoteža u odnosu snaga unutar svjetskog imperijalističkog sistema ima tendenciju da se promjeni, ali za sada, nijedna od glavnih imperijalističkih sila nije u poziciji da pokrene novi svjetski rat protiv američkog imperijalizma. Stoga, alarmantna propaganda služi samo da skrene pažnju s činjenice da je glavna tendencija u svijetu danas revolucija. Ipak, izoštravanje protivrječnosti povećalo je opasnost od novih i većih imperijalističkih ratova (čak i svjetskog rata), a iskra koja će ih potpaliti može doći u bilo kom trenutku u trenutnoj situaciji. Komunisti moraju ispravno procijeniti situaciju i shvatiti da je revoluciju glavna tendencija u svijetu danas da ispravno shvate potrebe trenutka.

Ratovi koje imperijalizam rasplamsava u ugnjetenim nacijama, kao dio njihovog spora i izraza njihove težnje da ponovo podijele svijet, su prvenstveno ratovi pljačke i ugnjetavanja zemalja koje su podvrgnute direktnoj ili indirektnoj agresiji. Ratovi i oružani sukobi u Africi koji se protežu od Libije na sjeveru do Mozambika na jugu i od Sahela na zapadu do Somalije na istoku svi imaju ovaj karakter. Isto važi i za ratove i oružane sukobe koji se protežu od Palestine do Burme. Živimo u vremenu kada se priprema sve više takvih ratova, imperijalističke agresije, vojne intervencije i državnih udara. Ovi ratovi su moderni kolonijalni ratovi a termin „posrednički rat“ služi da zamagli ovu stvarnost. Oni koji vjeruju u velike laži koje je proglasio američki imperijalizam devedesetih, kao što su „kraj istorije“ i „trijumf kapitalizma“, ignorišu borbe naroda za nezavisnost i oslobođenje. Ova shvatanja ignorišu narodne mase, koje su najosnovniji subjekt istorije, i ne uzimaju u obzir želju naroda za revolucijom. Stvarnost, međutim, stalno podriva takve pristupe mislioca kule od slonovače.

Širom svijeta, narodne mase su u pokretu i dižu se u buntu

U aprilu 2025. godine u Grčkoj je održan najveći generalni štrajk i narodni protesti u istoriji zemlje. U zemljama kao što su Argentina, Indija i Južna Afrika, generalni štrajkovi i talasi štrajkova razvili su se kao odgovor na napade vladajućih klasa i njihovih vlada. Masovni narodni protesti su izbili u Srbiji. Narodni ustanak u Bangladešu srušio je vladu. Masovne borbe u Turskoj dovele su bijes velikog sektora stanovništva na ulice. Ovo su samo neki od najnovijih primera. Kako se moderna kolonijalna pljačka i ratovi intenziviraju i stanovništvo ugnjetenih nacija raste, kako se siromaštvo povećava, revolucionarni potencijal narodnih masa će se povećati do te tačke da će ljudi radije umrijeti boreći se nego gladovati. To će biti bedem antiimperijalističkih borbi, ratova za nacionalno oslobođenje, otpora agresiji i revolucija uopšte.

Zavjere, poput one od strane turske države i njenih imperijalističkih gospodara da likvidiraju herojsku borbu kurdske nacije za njeno pravo na samoopredjeljenje nikada neće uspjeti. Iako će borba proći kroz složene preokrete, na kraju će lažne vođe baciti maske i mase će se postrojiti iza komunista, koji su pravi predstavnici njihovog cilja. Imperijalistička kontragerilska taktika „mirovnih sporazuma“ (kao u slučaju Nepala) može dovesti do privremenih zastoja, ali ne može preokrenuti istorijski tok. Uvijek postoji potreba za ispravnim rukovodstvom.

Herojska borba palestinskog naroda protiv krvoločnih napada koje je izvela izraelska država pod rukovodstvom američkog imperijalizma nije samo stvar hrabrosti i odlučnosti; u isto vrijeme, to je sjajna demonstracija da ugnjeteni narod, kada se lati oružja, oslanjajući se na sopstvenu snagu i održavajući jedinstveni front protiv agresora, može da se suprotstavi imperijalizmu. Ali iako je otpor preduslov za oslobođenje, on nije identičan s njim. Za svu svoju slavu, Front nacionalnog otpora Palestine u svom sadašnjem obliku nije sposoban da vodi palestinski narod do potpune pobjede, do nacionalnog i novog demokratskog oslobođenja. Da bi se svrgnula država Izrael i njeni imperijalistički gospodari, neophodan je rat za nacionalno oslobođenje koji ispunjava demokratske zahtjeve. U epohi imperijalizma i proletrske revolucije, ovaj se rat se može ispuniti samo pod vođstvom proletarijata. Bez vođstva komunističke partije, koja danas nužno mora biti marksističko-lenjinističko-maoistička partija, koja razvija narodni rat i vješto se rukovodi jedinstvenim frontom, Palestina se neće trsiti imperijalističkog jarma. Samo komunistička partija koja kreativno sprovodi marksizam-lenjinizam-maoizam može da riješi zadatke bilo koje revolucije, bilo da je demokratskog ili socijalističkog karaktera. Ova istina je univerzalna i nema izuzetaka. Svi komunisti i revolucionari moraju podržati Front nacionalnog otpora Palestine bez ikakvih kukavičkih rezervi, braniti ga od svakog oportunističkog i izdajničkog napada, te u isto vrijeme udvostručiti svoje napore da služe borbi palestinskih komunista da konstituišu svoju vlastitu marksističko-lenjinističko-maoističku partiju.

Epska borba Fronta nacionalnog otpora u Palestini zapalila je plamen antiimperijalističke borbe u cijelom svijetu, od oružane solidarnosti naroda Jemena i Iraka do mobilizacije miliona u imperijalističkim metropolama. Ovaj pokret će se neminovno stopiti s revolucionarnim pokretom međunarodnog proletarijata. U tom kontekstu, vodeće borbe marksističko-lenjinističko-maoističkih komunističkih partija koje vode narodne ratove igraju odlučujuću ulogu.

Maoistički narodni ratovi su svjetionici nade koji pokazuju put k oslobođenju od polukolonijalnog i polufeudalnog jarma nametnutog imperijalizmom. Oni pokazuju da je nacionalno oslobođenje kroz demokratsku revoluciju moguće. Postoji veća potreba za takvim ratovima, a ti ratovi, u kombinaciji s oslobodilačkim borbama ugnjetenih naroda i nacija, moraju se pretvoriti u oluju koja će zbrisati imperijalizam s lica planete. Sagledavši tako, dešavanja u Latinskoj Americi zahtijevaju posebnu pažnju sa stanovišta svjetskog revolucionarnog pokreta i komunista.

U Južnoj Americi proglašeno je vanredno stanje u Ekvadoru i Peruu. Siromaštvo u Argentini se ubrzano povećava, a ljudi se dižu sa snažnim masovnim akcijama. Venecuela ostaje nestabilna, a granični sukob s Gvajanom mogao bi eskalirati u oružani sukob u bilo kom trenutku. U Kolumbiji, Petrov režim – koji, uprkos svojoj demagogiji, zastupa interese birokratskih kapitalista i velikih zemljoposjednika koji služe imperijalizmu (prvenstveno Sjedinjenim Državama) – nije uspio da „smiri“ zemlju, a oružana borba je još uvijek živa. U Boliviji, protivrječnosti između vladajućih klasa se rješavaju nasiljem, a naponi da se mase okrenu jedni protiv drugih doživljavaju poraz direktnim protivljenjem masa. Gerilska borba se nastavlja u Paragvaju, teritorijalna borba se produbljuje u Čileu, a oružana borba na selu postala je stvarnost. Ono što je najvažnije, veliki ustanak je počeo u ruralnom Brazilu, siromašni seljaci se odupiru bandama velikih zemljoposjednika, policiji i oružanim snagama koje ih podržavaju. U kontekstu rastućih narodnih protesta širom zemlje, reakcionarna vlada oportuniste Luiza Inasa, sluge imperijalizma (prvenstveno Sjedinjenih Država), nije uspjela u svojim naporima da suzbije narodni ustanak.

U Centralnoj Americi je u El Salvadoru proglašeno vanredno stanje, a ultrareakcionarni režim je objavio rat siromašnima. U Meksiku, gospodari rata, finansirani konzumiranjem droge u imperijalističkim zemljama, vode rat protiv naroda. Najopasniji od ovih gospodara rata je sama država. Mase u Gvatemali i radnici u Panami nastavljaju da se bore protiv rastućeg siromaštva i pogoršanja životnih uslova.

Na Antilima (Karipska ostrva), Haiti je pogođen užasnim građanskim ratom između suparničkih reakcionarnih frakcija, podstaknutim imperijalističkom intervencijom. Kubanski režim ne uspijeva zadovoljiti čak ni osnovne potrebe stanovništva za električnom energijom i masovni protesti nailaze na žestoko gušenje od strane revizionističkog režima.

Svi navedeni događaji se odvijaju u kontekstu duboke krize birokratskog kapitalizma i povećane agresivnosti američkog imperijalizma koja produbljuje kaos i povećava nestabilnost cijelog kontinenta. Glavna snaga demokratske revolucije u ovoj regiji je seljačka klasa, prvenstveno siromašni seljaci. Danas, revolucionarna situacija, koja se neravnomjerno razvija širom svijeta, nalazi svoj izraz u pojačanom obliku u ugnjetenim zemljama Azije, Afrike i Latinske Amerike. Važna strateška snaga Međunarodnog komunističkog pokreta danas su partije i organizacije koje djeluju unutar IKL-a, od Rio Grandea do Ognjene zemlje. Nije više dovoljno reći da je u Latinskoj Americi „trava suva“ te sklona požaru, već je prije cijela regija kao bure baruta spremna da eksplodira. Postupajući na ovoj osnovi, maoisti mobilišu, politizuju i organizuju mase, posebno siromašne seljake, i naoružavaju ih u sve većem obimu. Ove aktivnosti opremaju one koji su glavna snaga u demokratskoj revoluciji s perspektivom započinjanja Narodnog rata. Bez sumnje, ovi napori danas su najjača podrška koja se može dati drugovima koji vode narodne ratove u Aziji.

Reakcionarni režim Markosa na Filipinima, sluga imperijalizma, dok prodaje zemlju i pokušava da je pretvori u imperijalističku ratnu bazu, intenzivira rat protiv naroda kontrarevolucionarnim kampanjama, usmjerenim uglavnom na komuniste. Komunistička partija Filipina (KPP) i Nova narodna armija (NNA) vode narodni rat više od 56 godina i nastavljaju da budu najveća domaća prijetnja pljački i ratnim planovima birokratsko-kapitalističkih vladara. Lažna obećanja i ustupci najavljeni na „amnestiji“ su razotkriveni kao jedna od mnogih laži koje vladajuća Markosova klika koristi da obmanjuje narodne mase. Plan da se uništi Komunistička partija nije uspio i bit će poražen kao i prethodni pokušaji. Intenziviranje kontrarevolucionarnih kampanja dovodi do intenziviranja narodnog rata; ovaj proces daje podsticaj procesu ispravljanja koji ostvaruje napredak u različitim oblastima demokratske revolucije, posebno poljoprivredne revolucije. Također oštro osuđujemo ubilačku „Operaciju Kagar“ koju stara birokratsko-kapitalistička i ultra-reakcionarna država razvija protiv narodnih masa u Indiji. Kontrarevolucionarne kampanje kao što je „Operacija Kagar“ su pojačane, daljnji rat protiv naroda, kampanja uništenja, dok militarizacija i korporatizacija brahmansko-hinduističko-fašističke države raste. Njihov cilj „uništavanja narodnog rata“ će pretrpjeti poraz, kao što je snažno demonstrirano tokom „Operacije Zeleni lov“. U duhu proletarskog internacionalizma, pozivamo da se svim sredstvima brane i podrže narodni ratovi u Indiji i na Filipinima. Izražavamo naše nepokolebljivo ubjeđenje da će svi planovi neprijatelja biti poraženi i da će narodni ratovi razviti i zbaciti stari poredak zahvaljujući snažnoj podršci naroda i solidarnosti revolucionara svijeta, te da će narod uspostaviti svoju novu demokratsku vlast.

U imperijalističkim zemljama, buržoazija vodi sveobuhvatan napad na istorijski stečena demokratska i radnička prava. Teret krize pada na leđa radničke klase i širokih slojeva naroda. S druge strane, borbe i štrajkovi radnika se povećavaju. Narodna gnjev i odbacivanje ovih takozvanih „demokratija“ produbljuje krizu parlamentarizma, a tendencija imperijalizma prema fašizmu i reakciji sada je jasno vidljiva. U zemljama kao što su Francuska i Irska, cenzura i represija demokratskih i antiimperijalističkih pokreta nailaze na proteste i razotkrivanje ovog faršnog demokratskog poretka. Kampanja za oslobođanje poznatog antiimperijaliste Georgesa Ibrahima

Abdallaha mobilisala je hiljade ljudi, a komunisti su odigrali važnu ulogu u ovom procesu. U Britaniji i Italiji, imperijalistička politika militarizacije i isporuka ratne opreme u Ukrajinu ili Izrael naišla je na štrajkove i blokade radnika. U Belgiji je održan generalni štrajk protiv „pensione reforme“ čiji je cilj podizanje starosne granice za odlazak u penziju. U zemljama kao što su SAD, Velika Britanija, Njemačka i Austrija, masovni protesti su se razvili protiv masovnih otpuštanja i politike deindustrijalizacije u automobilskom i drugim industrijskim sektorima. Nakon poplava koje su ubile stotine ljudi u Španiji, posebno u regionu Valensije, ljudi su se borbeno pobunili protiv buržoaskih partija, pa čak i direktno protiv kralja. Ove borbe jasno opovrgavaju oportunističke i revizionističke laži da je radnička klasa u imperijalističkim zemljama „neaktivna“ i „pasivna“. Socijaldemokratija, koja je godinama preuzela funkciju obuzdavanja radničke klase i njene integracije u sistem, je u dubokoj krizi i više nije u stanju da igra tu ulogu. Iz tog razloga, buržoazija drži desničarske partije u rezervi u ime osiguravanja „stabilnosti“. Oportunisti i takozvani „liberalno ljevičarski“ elementi podržavaju dominantne frakcije buržoaskog poretka „protiv fašizma“, otkrivajući da su oni na repu ovog trulog sistema. Rezultati izbora i dinamika radničkog i narodnog pokreta otkrivaju da oportunizam i socijaldemokratija gubi svoju hegemonističku poziciju u radničkom pokretu, a na nekim mjestima je već potpuno i izgubila, to stvara „vakum“ i dovodi do sve većeg broja „divljih“ štrajkova i drugih nezavisnih akcija ugnjetenih. Ova situacija pruža plodno tlo za komuniste da se usidre u radničkoj klasi i masama naroda. Komunisti se moraju organizovati, pustiti duboke korijene unutar klase proletarijata; onih koji nemaju ništa da izgube sem svoje lance, te voditi Svjetsku proletersku revoluciju. To će neminovno doprinijeti napretku procesa rekonstitucije komunističkih partija i razvoju socijalističkih revolucija.

Svijet je sada jasno ušao u novu eru revolucija; raspadanje imperijalizma napreduje iz dana u dan. Tlo za proletersku svjetsku revoluciju sazrijeva i hitnost rukovodstva marksističko-lenjinističko-maoističkih partija posebno postaje sve očiglednija. Produbljivanje međuperijalističkih protivrječnosti, porast imperijalističke agresije i reakcije povećavaju gnjev ugnjetenih naroda svijeta i međunarodnog proletarijata. Ovaj bijes sada traži kanale za samoostvarenje. Svi komunisti i revolucionari su dužni da shvate neizbježan pravac istorije i transformišu ove objektivne uslove u političke i organizacione temelje neophodne za razvoj Svjetske proleterske revolucije. Turbulentni proces i izoštravanje protivrječnosti širom sveta nude nam priliku da uzdignemo nadu, a ne očaj. Kao što je predsjednik Mao rekao: „Sve pod kapom nebeskom je u haosu, situacija je odlična.“ Svi komunisti i revolucionari moraju ispuniti svoju istorijsku odgovornost.

Organizujte pobunu masa pod barjakom marksizma-lenjinizma-maoizma!

Borba za rekonstituciju komunističkih partija se mora čvrsto shvatiti, voditi s odlučnošću, inicijativom, odgovornošću i proleterskom ambicijom. Univerzalne istine marksizma-lenjinizma-maoizma moraju se kreativno primjenjivati u skladu s istorijskim i nacionalnim uslovima svake zemlje, a maoizam mora biti u potpunosti shvaćen kao treća, nova i viša faza jednog teorijskog jedinstva. Komunisti moraju oblikovati opštu političku liniju i program revolucije koju će voditi u kontekstu dvolinijske borbe i klasne borbe. Ova revolucija može biti pobjednička samo kroz revolucionarni rat, i odgovarajući oblici organizacije moraju biti izgrađeni. Komunisti moraju da se spuste do najširih i najsiromašnijih narodnih masa i da ih vaspitaju u duhu borbe protiv revolucionarnog nasilja i revizionizma, raskinuvši s buržoaskim „legalizmom“ i parlamentarnim kretenizmom. Samo tako ogromne gomile smeća mogu biti odnesene komad po komad, a komunisti mogu ispravno da uspostave odnos između svakodnevnih zahtjeva i borbe za vlast, shvativši da je najosnovniji i gorući zadatak osvajanje vlasti. Samo na toj osnovi može se uspostaviti radničko-seljački savez koji bi osigurao hegemoniju proletarijata na frontu demokratske revolucije i formirao jedinstveni front sa svim drugim revolucionarnim slojevima narodnih masa i ta hegemonija se može održati u procesu socijalističke revolucije.

Proletarijat može osvojiti političku vlast samo revolucionarnim nasiljem, stoga je glavni oblik borbe oružana borba i glavni oblik organizacije je revolucionarna oružana snaga. Prije izbijanja revolucionarnog rata, sve borbe i organizacija treba da služe da se on pripremi, nakon njegovog izbijanja, sve mora da služi njegovom razvoju. Objektivni uslovi za razvoj narodnog rata su izuzetno povoljni. Iskustva stečena iz nedavnih oružanih sukoba još jednom su potvrdila valjanost marksističko-lenjinističko-maoističke vojne teorije. Činjenica da je čovjek odlučujući faktor u ratu još jednom je dokazana velikim vojnim porazima koje su pretrpjele snage predvođene američkim imperijalizmom u Iraku i Avganistanu. Iskustvo Palestinskog fronta nacionalnog otpora pokazalo je da čak i pod najtežim uslovima, ako se gerilski rat oslanja na i ukorijenjen je u podršci naroda, dugotrajna borba može biti vođena čak i u urbanoj sredini. Iskustvo stečeno na bojištima u Palestini i Ukrajini gurnulo je imperijaliste da preokrenu svoju strategiju i natjeraju ih da ponovo prihvate odlučujuću ulogu kopnenog rata. U tom kontekstu, taktike kao što je tunnelsko ratovanje ponovo su dobile na značaju. Čak i nove tehnologije oružja, kao što su bespilotne letjelice, mogu postati alati koji se mogu uključiti u arsenal revolucionarne vojske kad borci narodnog rata nauče da ih koriste.

Sve ove realnosti čine nas odlučnijima, posvećenijima i ambicioznijima. Naša je dužnost da osiguramo jedinstvo komunista u svijetu i da djelujemo u perspektivi rekonstitucije Komunističke internacionale. Ova borba je duga, složena i otežana stalnim napadima neprijatelja. Ali mi komunisti smo ovdje upravo da riješimo izazove s kojima se suočava Svjetska proleterska revolucija. Komunisti prevazilaze sve poteškoće, niko i ništa nas ne može zaustaviti.

Dok mnoge „antiimperijalističke“ diskusije predstavljaju parlamentarne ili reformističke borbe kao rješenje, historijsko iskustvo je pokazalo da ove metode samo pojačavaju eksploataciju naroda i legitimizuju samu eksploataciju. U ovom trenutku, izgradnja revolucionarne, klasno zasnovane i međunarodne antiimperijalističke borbe je hitna potreba. Neophodno je organizovati revolucionarno nasilje i narodne ratove potlačenih masa svijeta i međunarodnog proletarijata, a da se nikada ne zaboravi da je kontrarevolucionarno nasilje prevaziđeno revolucionarnim nasiljem.

Hitan zadatak koji je danas pred nama je da izgradimo Međunarodni antiimperijalistički front, koji ima za cilj da podigne podršku Narodnim ratovima na viši nivo. U tom smislu, ponavljamo našu безусловnu podršku Komunističkoj partiji Perua, Komunističkoj partiji Filipina, Komunističkoj partiji Turske/ML i herojskom otporu naših drugova iz Komunističke partije Indije (maoističke) protiv „Operacije Kagar“. Ove partije pokazuju svoju odlučnost da nastave putem narodnog rata i da visoko održe crveni barjak. Uvjereni smo da će kontrarevolucionarna kampanja opsade biti slomljena od strane naših drugova i da će narodni rat pobijediti.

Pozivamo sve komuniste i revolucionare svijeta da se pod barjakom marksizma-lenjinizma-maoizma ujedine s nama u nemilosrdnoj borbi protiv imperijalizma, revizionizma i svjetske reakcije u službi Svjetske proleterske revolucije.

ŽIVIO PRVI MAJ!

DOLJE S IMPERIJALIZMOM, REVIZIONIZMOM I REAKCIJOM!

**POBJEDA PRIPADA BORBENOM MEĐUNARODNOM PROLETARIJATU I
UGNJETENIM NARODIMA SVIJETA!**

**POBIJEDIT ĆEMO, MEĐUNARODNI PROLETARIJAT I UGNJETENI NARODI
SVIJETA ĆE POBIJEDITI!**

ŽIVJELI NARODNI RATOVI!

ŽIVIO MARKSIZAM-LENJINIZAM-MAOIZAM!

ŽIVIO IKL!

ŽIVIO PROLETERSKI INTERNACIONALIZAM!

NAPRIJED S IZGRADNJOM ANTIIMPERIJALISTIČKOG FRONTA!

PROLETERI SVIH ZEMALJA, UJEDINITE SE!

Internacionalna komunistička liga
01.05.2025. godine